

Unni Lindell: Anna + Didrik = Baby (utdrag)

Boka handler om Anna som er 14 år og blir gravid. Dette oppleves som en katastrofe for dem rundt henne. Alle snakker om det, og det viskes og tiskes bak ryggen hennes. I dette utdraget får du vite hvordan moren og faren hennes reagerer på nyheten.

II

ANNA HADDE EGENTLIG ikke tenkt å fortelle det, ikke ennå, ikke så fort. Men dagen etter ballet, lørdag, fortalte hun mor om barnet. Siden skulle Anna aldri glemme den dagen. Hun ville alltid huske fargen på den, lukten, følelsen av at verden stoppet, at ingenting, ingenting noensinne kunne bli som før igjen.

Da hun kom hjem fra ballet, var den hvite silkekjolen helt ødelagt, full av jord og vin og oppkast. Far ble rasende. Mor også, men ikke på samme måten. Mor hadde hatt gråt i øynene, og det var verre, mye verre.

Det var lørdag. Lørdag den 15. november. Mor hadde begynt med julebaksten. Hun bakte alltid når hun var sint, bakte eller vasket.

Anna sto i døråpningen inn til kjøkkenet og så på henne. Far og Karl Martin var ute og handlet. Da rørte det på seg i magen igjen, og glidelåsen på olabuksa gled enda litt lenger ned. Anna så på moren som sto med ryggen bøyd over kjøkkenbordet. Da hun løftet ansiktet, så Anna hvor markerte trekkene hennes var blitt. Det var noe rart med øynene hennes, som om hun visste noe. Anna sto og stirret på henne, lenge. Til slutt så Greta opp.

– Du kunne ikke heller tenke deg å hjelpe til?

Anna svarte ikke, trakk bare øynene til

seg og gikk inn på rommet sitt. Hun kunne høre at mor ropte noe etter henne.

Anna satte seg ned foran den uoppredde sengen. Hun hadde en vond knip i magen. Den kom fra vinen i går. Hun boret hodet ned i madrassen.

Mor sto plutselig i døren. Hun hadde mel på fingrene.

– Vi klarer ikke dette lenger, Anna, sa hun med ukjent stemme. – Far og jeg blir sprø av deg! Hva er det egentlig med deg?

Anna stirret ned i madrassen. – Ingenting, svarte hun fort.

– Er det noe du er lei deg for? Mor bøyde seg over henne. Anna skjøv henne fort vekk. – Gå, ropte hun. – Gå din vei.

Anna hørte at mor gikk stille ut på kjøkkenet igjen. Etter en stund gikk Anna etter henne, stilte seg i døråpningen og sa: – Dora baker ikke julekaker.

Mor så opp. Anna så at det var kommet mel på gardinene.

– Hva sa du?

– Dora baker ikke julekaker, sa Anna en gang til. Mor ristet på hodet og fortsatte å kjevle. – Det skal bli pepperkaker, sa hun.

– Det driter vel jeg i. Anna dyttet til et ukeblad som lå på benken. Det falt i gulvet med sidene utslått.

– Plukk det opp etter deg. Mors stemme var annerledes. Anna ristet på hodet. – Nei, sa hun. Og så fortsatte hun: – Du er så teit. Og så ser du så gammel ut. Gammel og jævlig!

Greta slengte pepperkakedeigen i bordplata og kom mot Anna. Hun ble stående rett foran henne. De var like høye. Anna var ikke forberedt på slaget som kom. Greta slo henne midt i ansiktet med den melete hånden sin.

– Nå er det nok, ropte hun.

Anna kjente det prikke bak øynene. Mor hadde slått henne. Slått! Det hadde hun aldri gjort før. Ikke sånn!

Nå sto hun der, rett foran henne med de lyse øynene sine og snakket hardt og fort. Men Anna hørte ikke hva hun sa, stirret bare på munnen hennes som beveget seg opp og ned hele tiden. Det luktet varme av henne, varme og mel og pudder.

Det var lenge siden Anna hadde stått så nær Greta. Lenge siden hun hadde kjent pusten hennes mot kinnet.

– Å mamma, Anna kastet seg plutselig om halsen hennes. Trykket seg inntil henne, mens hun ropte at hun måtte hjelpe henne, at hun ikke måtte være sint.

Greta la armene om henne. – Men jeg er ikke sint.

– Men du blir det, du blir sint når du får vite det.

– Får vite hva? Greta skjøv Anna litt fra seg.

Anna svarte ikke med en gang, svelget bare den tunge, harde gråten som presset seg opp gjennom halsen hennes.

– Får vite hva? Greta så på henne med redde øyne, og da skjønte Anna at mor hadde ant noe ... skjønt at noe var galt.

– Det! gjentok Anna. – Det!

– Hva da!

– DET, ropte Anna enda en gang og rev seg løs.

– DET AT JEG SKAL HA EN BABY!

Ordene, de skarpe, sorte ordene falt ned fra taket, fra veggene. Fylte hele leiligheten. Brukte opp luften så det ikke var noe å puste i. La seg som et usynlig klede over alle møblene. Drepte alt.

Drepte mors øyne. Øynene hennes var revet i stykker. Blikket hennes var ikke lenger

mors blick. Anna skulle aldri glemme lyset i de øynene.

Etterpå løp Anna inn i stuen og kastet seg i fars blå ørelappstol. Hele leiligheten var en karusell, en karusell full av sofaer og stoler og fotografier med brune rammer og vinduet som hang på veggen og slapp dagslyset inn.

Anna la armene i kryss over magen.

Hun kunne høre at Greta løp frem og tilbake ute på kjøkkenet. Hun slengte kakebokser og pepperkakedeig og gryter rundt seg, og så hylte hun. Ropte! Hylte!

Anna tenkte at dette var verdens ende. Nå, etter dette, var det ikke mer. Ingen skole, ingen seng, ingen venner, ingen foreldre. Ingenting!

Da Greta kom inn i stuen, satt Anna og stirret på familiebildene som hang over pianoet. Bildene av mormor, og av morfar som var død, av far og mor og av henne og Karl Martin.

Greta satte seg på kne foran henne og så opp i ansiktet hennes. – Anna min, sa hun lavt. Stemmen hennes forsvant nesten, så liten var den, – Anna min, det er ikke sant?

Anna møtte mors øyne, så nikket hun og svelget.

– Jo, sa hun, – det er sant.

Anna nappet til seg en pute fra sofaen og la den beskyttende over magen. Da kjente hun at den sparket igjen. Stakkar, kanskje den var redd for de høye stemmene. Kanskje den hadde kjent at Annas hjerte hadde banket fortere enn det skulle, fortere enn det som var vanlig for et menneskehjerte.

Den kjentes ut som en liten fisk. Den. Den. For første gang hadde hun tenkt på barnet som den, som et lite menneske.

– Den er der, hvisket hun mot mor.

– Der inne.

Gretas hvite hender var fremmede da de grep rundt Annas.

– Nå må vi ikke få panikk, Anna.

Stemmen hennes snakket rolig. Øynene hennes fanget Annas ansikt.

– Vi skal ordne dette. Far og jeg skal ordne det.

På mors hals var det vokst frem noen røde flekker.

– Ordne? Hvordan ordne? Det er jo en unge! Hvordan ordner man en unge?

– Man tar abort, sa mor og reiste seg.

– Men det er jo et barn, ropte Anna.

– Nei. Det er ikke noe barn, Anna, det er for tidlig til at det er noe barn. Skjønner du ikke det. Det er ikke noe barn før ...

Det er et foster! Mors stemme sprakk.

Og hun fortsatte: – Når hadde du menssen sist?

Anna slikket seg om de tørre leppene.

– I begynnelsen av juli, sa hun stille.

Anna satt på rommet sitt. I det innerste hjørnet i sengen. Hun satt og klemte ryggen mot veggen. Hun var inni noe, inni noe jordfarget og tett. Hun sov ikke, og hun var ikke våken.

Ute, ute i leiligheten, hørtes en lav, sakte mumling, bare avbrutt av lange ulne minutter med stillhet.

Det var natt. Det var lørdag natt, fortsatt var det bare lørdag. Når ville jordkloden begynne å bevege seg igjen? Det kunne jo ikke bestandig være lørdag. Lørdag den 15. november.

Da det hadde vært stille lenge, veldig lenge, listet Anna seg ut i stua og lyttet. Fra foreldrenes soverom kom det bare en sort stillhet. Da hørte hun plutselig at mor gråt, lavt og stille. Far gråt også. En gråt som ikke var riktig. Ingen far skulle gråte sånn!

Dagen etter sto hun ikke opp. Hun lå i sengen og hørte folk våkne. Folk i leiligheten over, og ved siden av. Noen som trakk i do, noen som lo ute i oppgangen. Hun hørte dem tasse forbi døren hennes, mor og far. Karl Martin kjørte med toget sitt, noen tappet vann i kaffekjelen.

Etterpå ble ytterdøren åpnet stille, og noen forsvant lydløst ned trappen.

Karl Martin kom inn på rommet hennes. – Hei, sa han. – Skal du ikke stå opp snart? Anna så på ham. – Hvor er de andre? spurte hun.

– I kirken, svarte Karl Martin.

I kirken! Anna satte seg opp. Mor og far gikk aldri i kirken. Hvis de var gått i kirken, var det fordi verdens undergang var nær, fordi det hadde skjedd en katastrofe. ■